

Buruk Silüet Yürüyebilir mi

– Gürsel ÇOPUR · 14 Eylül 2011

Hazan yemiş yapraklar,mevsimsizliğin köşe başında vefasızlar tarafından bir paçavra gibi gurbete yollanmıştı.His gölü bulanık akmasına akıyordu fakat; renk sevdasına müptela bataklık gulyabanilerinin çirkef nehrinde seyahate dalmaları bin batman karamsarlık aşılıyordu zamanın dehlizine..bir parçacık dilime tekabül eden dünyanın gıda yüklü süreci,dev dalgalar halinde kamburlaşan kalp işçilerine hücum ediyordu.Ülfet kangreninin kabuk bağlamamış yataklarda vüsat ipine yapışıyor olması ise,sabır zarını zorlayan ayrı bir kadrajın dedublesiydi.

"Her şey sabırla mı yürüyor?" diyenlerin öfkeli ve netameli adımları,yerdeki çamurları silip süpürüyor;gidecekleri yerin başmisafirliğine aday olduğunu gösteriyordu.Mankurtlaşan kundak çatısında merhamet gülsuyu akıyordu artık."Gıda" bekleyenlere şefkat ibrişimleri çiğ kırağını damıtmaz olmuş,poyrazın acı ninnisi katman katman dağları utandırma rolüne bürünmüştü.Bahar haziresinde artık yetimlerin çığlıkları korosunu duyuruyor,kimsesizliğin burcunda eller rotasını bilemez olmuştu.Bastonuna yaslanan ile kundaktaki çaresiz yetim vaveylası,aynı yanan evden gökyüzüne pervaz etmekteydi.Yalçın otlakların kır bekçileri yarıklar kaçışmışlardı kuramadıkları yuvalarına..kurulmamış ve devrilmiş terli iskeletin tembellik kokan aroması,âsumanı tabiata küstürmüştü.Avare akşamlarda karanlığı ezen tufeyli birikintili sular,pencerelerden içeriye sızmıştı.Seylap karnavalında düşüncesini mihenge yatırmamış günöbirlik kahramanları(!) peykan alevleriyle sefa çatmadaydılar.Mercan matemi tatlı derinliklerin kucağını tuzlu sularından öteye fıskırtmamış,kulaç kulaç geriye hız yapmalar mavi bedeninin asırlık hançerini anımsatır olmuştu.

İnanç girdabında bir köpüğü eliyle itemeyenler sonsuzluk okyanusunda erimeye mahkum iken,"kendi imkanlarımla buldum" felsefesini ideal haline getirenler de "telve" basiretsizliğiyle boğulmuşlardı.Kötülük, arkadaş aramıyordu artık.Miyop dakikaların günah sarnıçlarını tiz doldurmaları yetiyordu.Mideye inen ile akla misafir olan keşkül,yanaklardan inen hafakan katrelerini dindirmeye yetmiyordu..yetemeyecek gibi davranıyordu..

Harmanlanmış insan bahçesinde meleke sıkleti limiti her daim zorluyordu.Zorlanan insan,zorluğun hangi kulvardan geldiğini anlamak için gayret sarfetmiyor ve sarfın israfına kulak kesilemiyordu.Kulağındaki eracif melodileri,velut meyvenin tomurcuklanmasına ket vuruyordu.Ayaklar altında kalmış meyve kabukları bu hissizliğe tercüman olabilse de,mazgallardan akan is-pas yığını yeni sayfalar istemiyordu.

Bu insanın ilahi serenata sunabileceği hiç mi iç davetiyesi yoktu?İç davetiyesinde içinden gelen ve gidenleri tanıtabileceği bir insanlık hamlesi bulunamaz mıydı?İçli insan ile çaplı insan olarak nitelendirdiğimiz canları,içimizde niçin mayalayamıyorduk?Maya aynasında kalb yolunu

keşfedememenin esamesi mi vardı?En son tıklanılan kapının tokmağına kilit vurulmadığına dair bir garanti verilmiş miydi ümidi arayanlara?Ümit hep içten mi gelmeliydi?..ah gözyaşları;içten gelen ve farklı farklı desenlerin seni anlatamadığı...

Heybetini elinden düşürmediğini zanneden bir ihtiyarın, huzurevinin bahçesinden terennüm ettiği şu mısralar,bacalardan boşalan müebbet suçlusu dumanlar tarafından yutulmaktaydı:

Nice gönül devretti vakti, devir fısıldamakta
Kuruyan hevesler varsa, fırsat olmaz damakta

Nice arzunun da giriş kapısı oydu
Kapanan kapı ardında kilit, pasını ortaya koydu

Bütünleşmiş düşünce ağında her yer beton
İzin verilmiyor izne, istese bir jeton

Külçe ayarında elbisedir altın,
Altın viranede yüzerken katın

Durduramaz çaresizliği bir kulaç takoz
Feleğin avucunda elde edilmemiş bir koz,

Serilse de zemine ışık ışık ipek
Teneke kirpiklerde iştah olmuyor pek;

Sarayı andıran çile kubbesinde vardır bir salon
İğne mesafesinde havalanır bir balon

Her şey geçici; seçiciliğin kahramanlığıdır cennet,
Emekleyen duvarın zelzelesinde ganimettir cinnet!

Gürsel ÇOPUR